

que era una promesa electoral que, calia complir, per a donar credibilitat al govern.

—No entenc com, amb la crisi, el govern de la Generalitat va eliminar l'impost de successions. He dit i he escrit que era una manera de deslegitimar allò que havia de venir després, les retallades. Podia haver-se traslladat la supressió, si de cas —sense incomplir la promesa feta—, a un escenari postcrisi. L'impost de successions no és una instrument per la reactivació.

—Quin increment estètic podria aplicar-se, doncs?

—Jo crec que es pot repescar l'impost de patrimoni, i assegurar que els paguen tots, inclosos els polítics que, establerts a Madrid, el reconeixen per als altres i ells no el paguen perquè Madrid no l'aplica. I si fossin capaços de construir un impost sobre grans fortunes, també seria un pas interessant. També és probable que en una conjuntura com l'actual calgui apujar encara dos punts o tres l'IVA. Així mateix, l'impost sobre rendes de capital, que ara és entre el 19% i el 21%, podria ser perfectament del 24%. Bé ha pujat dos punts el recàrrec de l'IRPF, per què no les rendes de capital? No recaptaran gaire, perquè apujar les rendes de capital pot comportar que algunes d'aquestes rendes *s'escapin*, però almenys mostrarien la predisposició a no carregar tots els costos de la crisi sobre la classe mitjana. També té lògica un impost sobre consums especials, com el relatiu a les estades turístiques, als ineficients vehicles tot terreny, grans cilindrades i automòbils de luxe. Cosir els descosits que permet a alguns d'eludir fiscalment alguns impostos (SICAV, societats de tinença patrimonials), i naturalment, cap complicitat amb el frau fiscal.

—En qualsevol cas, si per a reactivar l'economia espanyola cal generar PIB, és imprescindible que flueixi el crèdit.

—Exacte. Crèdit i projecte empresarial solvent.

—En l'estat en què es troben la majoria d'entitats financeres, es pot restablir fàcilment el crèdit?

—Com que de liquiditat, al món, n'hi ha molta, tan aviat com s'allunyin els núvols sobre l'euro i l'economia, el crèdit ha de tornar.

CATALUNYA

“Cal que el govern tingui un pla B per a la negativa al pacte fiscal”

JORDI PLAY

Quina sortida té Catalunya, sense perspectiva de pacte fiscal i obligada a retallar encara més la despesa pública per a ajustar-se al dèficit marcat per Madrid i Brussel·les?

—Fer tant com pugui, amb les reformes econòmiques, perquè la situació millori. Si el PIB remunta, i creix la renda, el consum, la recaptació, etc., els comptes nacionals tornaran a agafar tremp. Però primer de tot ha de créixer la producció, no el consum ni la inversió pública, que van directament a l'aiguera d'un dèficit que en aquests

moments no podem finançar. La idea *keynesiana* d'empènyer el consum públic per a fer revifar la producció, si teòricament fos possible, a la pràctica avui en tot cas resulta impossible. Per tant, l'única palanca a què podem agafar-nos ha de venir de la demanda externa —la demanda interna és esmorçada. I a la demanda externa s'hi arriba essent competitius amb costos unitaris més baixos i amb bona qualitat de producte i servei, que ens permeti d'exportar més. I si el producte que fem és més atractiu, fins i tot el client intern pot substituir les importacions per la

producció de casa. Aleshores, empenys la producció. I quan hi ha producció hi ha renda, i amb renda hi ha consum, i quan hi ha consum l'estat comença a recaptar i la màquina es torna a bellugar. La recepta és, per tant, a més de seriositat en la consolidació fiscal, més competitivitat i més exportació. La sortida és aquesta, perquè amb les retallades que fa Catalunya ni tan sols cobreix les despeses no financeres! Sense reactivació, res no s'aguantarà.

—Voleu dir que amb les retallades ja practicades no en tenim ni per a començar?

—En tenim per a començar, però no hem acabat. El desfasament actual entre despesa total i ingressos ordinaris és d'un terç del pressupost: uns 10.000 milions d'euros. Poca broma.

—Era estrictament necessari, retallar tant a la partida de Salut?

—No. És una qüestió de prioritats i d'importància relativa de les partides. Però això són decisions polítiques que els analistes hem de prendre com a *donades*. No hi ha avaluació possible dels beneficis socials, posem per cas, d'incentivar la recerca, protegir la cultura, l'educació o la salut, perquè els

outputs no són comparables. Només políticament es poden ordenar, i les urnes ja jutjaran.

—El gruix del pressupost és, justament, a Sanitat. Tancant TV3 no s'estalviarien grans quantitats.

—Si no es volen afrontar decisions tan dures, cal que Catalunya millori les seves finances, amb sobirania tributària o amb un pacte fiscal millor amb Espanya. Sense dèficit fiscal, ja us ho dic, no hi hauria necessitats de fer cap retallada. Però perquè tinguem més bon finançament els partits, amb la ciutadania al darrere, han de veure la millora del finançament, no pas com una cosa del *govern* sinó com quelcom que afecta el benestar de tots.

—Amb una majoria absoluta a Espanya, hi ha marge?

—En dubto. Però sí que em sembla que quan es fa una aposta tan contra corrent s'ha de tenir un pla B.

—CiU deixa entreveure que el seu pla B és un referèndum.

—I quan tinguem els resultats de la consulta, què? La consulta és una bona idea? La gent, davant de la intoxicació que faran alguns partits i mitjans sobre la base dels estralls de la crisi i *l'ara no toca*, aniran a votar? Amb quina participació, amb quina majoria el govern es podrà fer respectar prou?

—I quin pla B proposeu?

—La meva proposta era pla A: prendre el títol de finançament de l'Estatut del 2007, el que es va aprovar per majoria absoluta al Parlament, que no parlava de concert —en pro d'un consens ample—, però sí de bilateralitat i anivellaments parcials, posar-hi un embolcall anomenat *pacte fiscal*, i que la Generalitat recordi a Madrid que allò que demana ho va votar al Parlament un 90% de la representació democràtica catalana. En aquesta pancarta, CiU, hi havia i hi ha de fer lloc a tots els qui van votar al Parlament, perquè ja se sabia que aniríem cap a una paret de formigó. Alguns la voldran saltar, i alguns altres diran que, abans d'una nova derrota, caldria retornar al Parlament, i, per a fer això, la pancarta ha de ser inclusiva més que no pas excloent. Però, malauradament, no sembla que aquesta sigui la via i cal retrobar-la.